

TÓTHNÉ FÖLDESI ILONA

Örökre

Idegenül ágyazott
elhagyott udvaron
a tékozló sors.
A kócos fészkeket,
mit bozót rejteget,
nem vigyázta már.
Ökörnyál húrjain
játszik a csend.
Elátkozott éden
szelleme kereng,
hol akácós illata
mérgezte a fényt.
Az idő terítse szét
örökre a semmibe,
csendesedő szívem
könnyes bánatát.

Krisztinának

Ha fáj a lelked, hozzám sietsz,
nem tudok egy jó szót szólni sem.
Mebénít, ahogy lebontod önmagad,
csendes lelked selymes hosszán.
Kék szemedből ibolyaszín hull,
sepregeti az álmos szél tovább.
Suhogás súrol, valami bú.
Fénytestű pillanat, helyettem öleld át,
hogy nézhessem ámulva a csodát,
hogy vagy nekem, szerethetlek.

Szavakkal

Szavakkal játszom,
mint nyári hőségben
fel-felvillanó villám
a vöröslő ég alján.
Gyúrt pizkozattal
küzd az igaz,
virtus karjaiban
álommal telt bölcsőt ringat
hasztalan.
Képzelt képekre
vetítem versemet,
rongyos mozivásznat
foltoz a hímzett bölcselet.
Sápad a szó, ha nincs mit
mondanom.
Fáradt, kóbor lényem
súlytalannak látszó
rend felett.
Színekben pompázó
vers lehetne,
de mégsem az,
ez nem panasz.
Folyton gyanakszom,
dacból parázslom,
ha nincs varázsszó,
bátran el kellene dobni,
papírbörtönében
lángra gyújtani.
Mégkönnyebbülnék,
túllennék a nehezén,
és akkor megfesterém
saját arcképemet én.